

излѣзъ отъ себе си, да полудѣй. Въ първото пла-
мнуваніе на гнѣвътъ ми турихъ рѣкхъ си на са-
бѣхъ си, и Пулосскый, въ единъ мигъ, истегли и
той неговѣхъ. Лодоиска, дъщеря му, смаяна ствѣснѣ
впуснѣ ся къмъ мене; Ловинскый, какво ще напра-
вишь ты? Като чухъ толкозъ сладкыйтъ ѝ гласъ,
дойдохъ на себе си отъ изумленіето си; но по-
чувствувахъ, че тая минута мя лишава за всегда
отъ Лодоискѣ. И тя като остави мене хвърли ся
въ обятіята на баща си. Жестокий той, видѣ горчивѣ-
тъ ми скѣрбь, и злорадъ да ѣхъ умножи още повече,
бѣгай прѣдателю! выкаше, бѣгай! За послѣдень
пѣтъ ѣхъ виждашь.

Върнѣхъ ся у дома си отчаянъ. Отвратителнытъ
прилагателны съ които мя отрупа Пулосскый ся
завращахъ непрѣстанно въ умѣтъ ми. Интересытъ на
Подшъ и на М. П. ми ся виждахъ така свѣрза-
ны, щото не разбирахъ, какъ можаше да бѣде
това да станѣ прѣдателъ на съотечественницытъ си,
като дѣйствувамъ за пріятеля си. При това, трѣба-
ше, или него да напуснѣ, или отъ Лодоискѣ да ся
оставѣхъ. На какво да ся рѣшѣ? Коѣхъ странѣ да
земѣ? Цѣлѣ нощъ върху туй размысляхъ; а като
сьмнѣ, отидохъ у Пулосскаго, безъ да знаѣхъ още на
какво да ся рѣшѣ.

Единъ слуга който бѣше останѣлъ въ палатѣтъ
каза ми, че господарѣтъ му на присмнуваніе трѣ-
гнѣлъ на нѣкадѣ, като отпратилъ всички що ся на-
мѣрвали около него. Въобразѣте си отчаяніето ми